

ФАБРИКА ВТРАЧЕНИХ НАДІЙ

ЧОМУ КОЛИСЬ МЛІНІВСЬКИМИ ШАФАМИ ТІШИЛИСЬ НАВІТЬ
УЗБЕКИ, А ТЕПЕР ВОНИ НІКОГО НЕ ТІШАТЬ

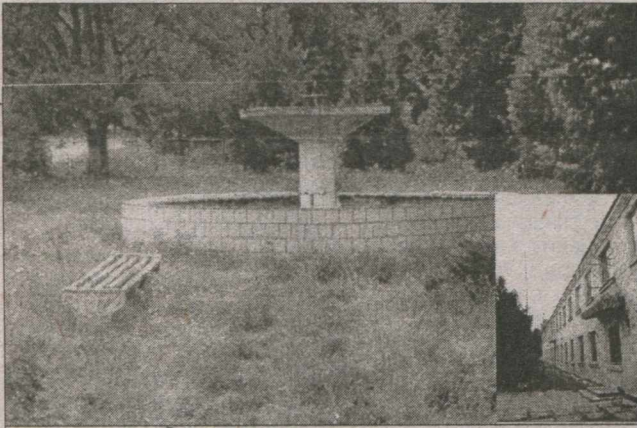
Яка плитка, така і візитка.

За перше півріччя нинішнього року ВАТ «Млинівська меблева фабрика» скоротила виробництво шаф на 53,2%, столів - на 39,6%, а ліжок взагалі не виробляла. Можна припустити, що на підприємстві боялися впасти у летаргічний сон, тому й зігнорували випуск ліжок. Можляв, аби не провокували до сплячки. Але статистика - річ переконлива, конкретна і аргументована. Скажімо, якщо на меблевій фабриці за шість місяців «втяли» аж два комплекти гарнітурів, то це далеко не виробниче досягнення. Скоріше це та-

ке собі потягування у перерві між хазяйською дремотою і сном. Бо торік за перші півроку господарювання меблевики виготовили 38 таких гарнітурів.

Одне слово, навіть не вникаючи у мову цифр підприємства, можна зробити висновок, що тут справи кепські. Власне, меблева фабрика з травня не працює. До повного гальмування виробництва тут виготовляли меблі на замовлення підприємств, організацій, установ. Навіть у стольному Київ-граді є витвори рук млинівчан. (Закінчення на 2 стор.).

ФАБРИКА ВТРАЧЕНИХ НАДІЙ

Кажуть, був на фабриці водограй. Тепер ця споруда швидше нагадує мухомора

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

На жаль, доводиться констатувати, що це у минулому. Нині на фабриці повний господарський штіль.

Втім, хоч підприємство «на приколі», працівники за інерцією збираються тут. Не секрет, що надіються на якісь зміни, які б «завели» виробничий процес. Хто ж його має «заводити»? За логікою, це мав би зробити голова правління ВАТ «Млинівська меблева фабрика» Володимир Миколайович Нагачевський, і йому, як кажуть, карти в руки. Принаймні, керує підприємством не перший рік, має господарський досвід і, здавалося, має й ділову хватку. Та впродовж кількох років намагався, але так і не зміг вхопитися бодай за рятівну соломину для фабрики. Втім, керівництво району мало претензії до керівника, однак між ними встановилася так звана «тиха дипломатія»: одні критикували, радили, інший - прислухався, обіцяв.

Тож і сталося, що на фабриці дохазяйнувалися до ручки. Чи не тому меблевики не дуже привітно зустріли журналіста, бо, мабуть,

розуміли: не хвалебні дифірамби прийшов співати. Не дивно, що неохоче ділилися будь-якою інформацією про життя-буття колективу. Складалося враження, що потрапив на якийсь секретний об'єкт. Лише згодом допетрав, що люди бояться говорити...

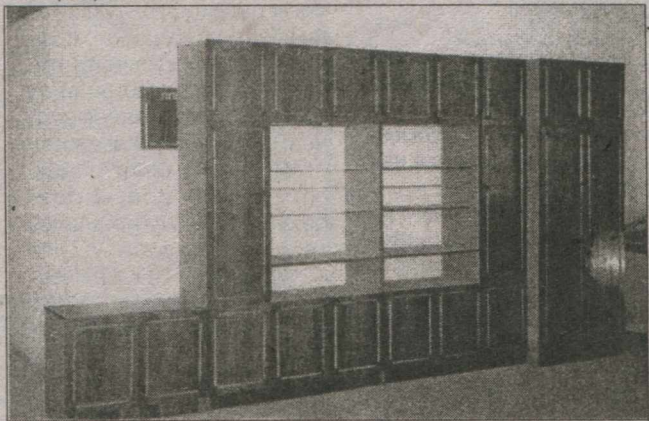
А Володимир Миколайович, видно, нічого і нікого не боїться. Бо у день Успіння прав. Ганни - матері Пресвотї Богородиці на роботі його не було. Чи то у відпустці перебуває чи, може, ще десь - на фабриці ніхто толком не

знає...

Де шукати вихід? Очевидно, що меблевики не знають, де і як його знайти. Скаржаться, що податки не дають виробництву дихнути, або посилаються на сусідів-дубенчан та колег з Рівного, де мебельні фабрики також «заглохли». Окремі оптимісти важають, що без інвесторів підприємство на ноги не стане. Та хто тих інвесторів буде шукати?

А ще меблевики живуть спогадами про ті часи, коли їхні стінки «Метеорит» користувалися попитом, особливо в республіках Середньої Азії. Коли ж меблевики відновлять свою виробничу потужність? Принаймні, тепер важко відповісти на це запитання. Але на підприємстві на всяк випадок зберігають зразок «Метеориту». Можливо, дочекається експонат кращих часів. Бо були у меблевікиві виробничі злети. У тому числі впродовж останніх років. Зокрема, тут дали життя багатьом новинкам, які прикрашають приміщення співвітчизників, офіси організації, установ. Але сьогодні спочивати на колишніх лаврах - справа невдячна.

Віталій ТАРАСЮК.

Стінка «Метеорит» стоїть в цеху, немов привид.